

Dániába 2008. április 13-án indultunk el. Szegedről Budapestre vonattal jutottuk fel, ez után jött a repülés. Várakozással telve szálltam fel a gépre, mert most ültem először repülőgépen. A repülő elkezdett emelkedni. Ez egy kicsit furcsa érzés volt, de utána nem volt semmi probléma. A gépről csodálatos volt a kilátás.

Miután leszálltunk Koppenhágában onnan tovább vonattal mentünk Nykobing Falsterbe. A szálláshelyre este 10 óra körül értünk. A vendéglátóink nagyon kedvesek voltak, még a másnapi ételmünkről is gondoskodtak. Hétfő reggel, miután megbeszéltük, hogy fog alakulni az elkövetkezendő 3 hét, elmentünk a városban körbenézni és bevásárolni.

Kora délután megmutatták nekünk a helyi kórház néhány osztályát, és elmondták a dániai egészségügyi rendszer felépítését. A nővérek segítőkészek voltak és próbáltak mindent érthetően elmagyarázni. Ugyanazok az osztályok megtalálhatóak voltak ott is mint Magyarországon. Meglepően tapasztaltuk hogy Dániában 1 nővére 10 beteg jut. Hazánkban ez a szám egy kicsit magasabb. A kórtermek sem túlszűfoltak. Egy kórteremben maximum 4 beteget helyeznek el. Ez a szám szintén magasabb itthon. Egy ápoló csoport hierarchikusan épül fel. Van egy főnővér, van egy ápoló aki a gyógyszerelésért felel, vannak ápolók, ápolási asszisztensek és a tanulók. A kórház látogatása után visszatértünk a szállásra. Utána biciklivel kicsit jobban szétnéztünk a környéken.

Este az egyik kedves vendéglátónk meghívott minket vacsorázni.

2008. április 15.

Az első héten egy bölcsödében dolgoztunk és meglepődve tapasztaltuk, hogy a Dániai bölcsödék mennyivel felszereltebbek, mint a magyarországiak, és a nevelés terén is különbözik a mentalitásunk.

A bölcsödébe 6 hónapos kortól 3 éves korig járnak a gyerekek. Minden úgy van kialakítva, hogy az igazodjon a gyerekek igényeihez és méreteihez.

Rengeteg készségfejlesztő és logikai játék áll a gyerekek rendelkezésére. Külön

alvószoba van mind a kisebbeknek mind a nagyobbaknak. A gyerekeknek nagyobb szabadságot biztosítanak mind játék közben mind étkezés közben. A gyerekeket már ilyen korban az önállóságra nevelik. Például minden étkezés alkalmával egy-egy gyerek vitte oda a társainak a tányért, és a poharat. A gondozó csak a neveket mondta a csöppségnek, hogy hova vigye az étkezéshez szükséges tárgyakat. A bölcsődében dolgozók egytől-egyig türelemmel és szeretettel bánnak a gyerekekkel. Megpróbálnak minden olyan feltételt megteremteni, hogy a gyerekek jól érezzék magukat, illetve fejlődésüket elősegítsék. A gyerekek is kedvesen bántak egymással.

A bölcsőde napi programja:

8-9 óráig a gyerekek megérkeznek

9 óra: reggeli

9:30- 11 óráig: Szabad játék az udvaron ha az idő engedi. Ha rossz az idő akkor bent játszanak a gyerekek.

11 óra: ebéd

11:30- 14 óráig: déli alvás

14-től: uzsonna

14:30-tól: szabad játék a teremben

A reggeli általában pirítósból állt és utána valamilyen gyümölcsöt kaptak a gyerekek.

Ebéd előtt átpelenkázzák a gyerekeket és átcserélik a ruhájukat. Délre minden gyerek ágyban van.

A gondozók velünk is segítőkészek voltak és minden készségünkre készségesen válaszoltak. Mindent megtettek annak érdekében, hogy jól érezzük magunkat.

2008. április 18.

Dániában ez a nap egyházi ünnep ezért nem dolgoznak.

Az első nagyobb kirándulásunk Maribóba vezetett, mert hallottuk, hogy egy takaros dán kisváros ami egy tó és a tenger közé épült. Utunk kis utcákon át vezetett a tóig, ahol csendes és nyugodt környezet várt ránk.

2008. április 19.

Ezen a napon kirándulásnak Koppenhágát választottuk. Próbáltunk minden nevezetességet megnézni. Láttuk: a Városház teret, Andersen szobrát, Christiansburg- kastélyt, Nyhave kikötői sétányt, a Márványtemplomot, Amalienborg-kastélyt, Szt. Alban's templomot és elsétáltunk a Kishableány szobráig. Az állomásra visszafelé megnéztük a sétálóutcán az üzleteket. Az tetszett a legjobban, hogy Koppenhága egy színes és zajos város, ami rengeteg turistát vonz. Annyira megtetszett, hogy úgy döntöttünk, hogy a következő hétvégénk egy napját is Koppenhágában töltjük.

Következő hetünket ismét a bölcsődében töltöttük, mert a dán egészségügyben 13%-os fizetésemelésért sztrájkoltak.

2008. április 26.

Ismét Koppenhágában. Úgy döntöttünk, hogy elmondhassuk hogy hajóztunk a tengeren, ezért befizettünk egy hajós körútra Koppenhágában. Szinte ugyanazokat az épületeket és nevezetességeket láttuk mint gyalog, csak most idegenvezetést is kaptunk hozzá. Így egy kicsit érdekesebb volt. A sétahajókázás után még sétáltunk a városban és betértünk néhány üzletbe ajándékokat venni az itthoniaknak.

2008. április 27.

Ezen a napon helyben maradtunk Nykobingben. Biciklivel a tengerparton bicikliztünk egy nagyot megnéztük a helyi kikötőt és elbicikliztünk a közeli erdőbe. Fáradtan értünk vissza a szállásra.

2008. április 28.

Még mindig sztrájkoltak a dánok ezért elvittek bennünket a helyi iskolába. Itt órákra ültünk be, hogy betekintést nyerjünk a dán oktatásba is ha már a házi beteg ápolás nem jött össze a sztrájk miatt. Május elseje miatt csak 3 napot mentünk az iskolába. Délután elvittek bennünket Marielyst-be hogy megmutassák nekünk a nyílt tengert. Ez egy élmény volt. Látni a horizontot. Csodálatos.

2008. április 30.

Iskola után egy kis kirándulásra vittek bennünket. Monn (Món) szigetére látogattunk el. Láttuk a Mons Klint sziklapartot. Szenzációs látvány a mészkő hegy és a tenger együttélése. Ahogy évszázadokon át alakította a partot a tenger. Ahogy a mészkövet mossa a víz és ezáltal fehéres árnyalatot kap. Talán a legszebb dolog amit életemben láttam.

2008. május 1.

Ez a nap Dániában is ünnepnek számít. Ezen a napon a Lolland szigeten található skanzen a Middelaldercenter-t látogattuk meg. Megismerkedhettünk a viking kultúrával. A skanzen közvetlen a vízparton helyezkedik el. Nagy nyílt térségben berendezett korhű műhelyekben dolgozó kézművesek idézik meg a középkort. Láthattunk egy korhű rekonstruált követőgépet működés közben, és lovagi tornát. Szerencsénk volt hogy mind ezt láthattuk, mert a skanzen csak május 1-től októberig tart nyitva.

2008. május 2.

A nap már többnyire csak a pakolással telt és a búcsúzkodással. A helyi boltokban még vettük a ajándékokat. Izgalommal vártuk a holnapot.

2008. március 3.

Hazafelé vettük az irányt. Jó érzéssel töltött el mindannyiúnkat, hogy láthatjuk végre az itthoniakat.

Összegzőképpen annyit említenék, hogy számomra ez az út előnyös volt az angol nyelv gyakorlása végett. Eddig bátortalan voltam és félttem megszólalni. De ez mostmár máshogy van. Bátrabb és magabiztosabb lettem, és tudom hogy feltalálnám magam egy idegen országban.